

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubík, advokát, s. r. o., Staré Grunty 162, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Kubík, vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 37/2020 a jeho uznesením z 24. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2020 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5

ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 37/2020 a jeho uznesením z 24. augusta 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 28. novembra 2019 Sudcovská rada Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „sudcovská rada“) na svojom zasadnutí bez pripomienok prerokovala návrh rozvrhu práce najvyššieho súdu pre rok 2020.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 5 Tp 2/2020 zo 14. marca 2020 bola sťažovateľka vzatá do väzby.

4. Dňa 28. mája 2020 bolo vydané opatrenie č. 9, ktorým predseda najvyššieho súdu zmenil rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2020 tak, že jednému zo senátov trestného kolégia zastavil nápad väzobných vecí.

5. Sťažovateľka 8. júla 2020 podala žiadosť o prepustenie z väzby.

6. Uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 5 Tp 2/2020 z 5. augusta 2020 bola žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby zamietnutá.

7. Sťažnosť podaná sťažovateľkou 7. augusta 2020 proti uzneseniu špecializovaného súdu bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 37/2020 z 24. augusta 2020 zamietnutá.

8. Dňa 28. augusta 2020 bolo vydané opatrenie č. 14, ktorým predseda najvyššieho súdu vo vzťahu k dotknutému senátu zrušil predchádzajúce zastavenie nápadu väzobných vecí.

9. Sťažovateľka s poukazom na príslušné ustanovenia ústavy, dohovoru, zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), rozvrhu práce najvyššieho súdu a judikatúry ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a najvyššieho súdu tvrdí,

že opatrenie predsedu najvyššieho súdu č. 9 z 28. mája 2020 (podľa ktorého v senáte 1T sa dopĺňa poznámka o zastavení nápadu väzobných vecí) nie je v súlade so zákonom.

10. Predmetné opatrenie mala sudcovská rada prerokovať buď 28. mája 2020 (údaj podľa zápisnice sudcovskej rady o elektronickom hlasovaní), alebo 29. mája 2020 (údaj podľa opatrenia č. 9), a to per rollam.

11. Vady tohto opatrenia (počas účinnosti ktorého napadla na najvyšší súd sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu špecializovaného súdu a ktoré majú preto vo veci sťažovateľky bezprostrednú relevanciu) siahajú od relatívne zanedbateľných formálnych nedostatkov k zásadným materiálnym vadám majúcim priame ústavnoprávne implikácie.

12. Sťažovateľka si uvedomuje, že absencia predpísaného označenia opatrenia ako dodatku a možno dokonca ani absencia okrúhlej úradnej pečiatky najvyššieho súdu sama osebe nepredstavuje vadu spôsobilú efektívne zasiahnuť do jej práva na zákonného sudcu. Pri výklade vychádzajúcom najvyššiemu súdu v ústrety nemá povahu takejto vady ani fakt, že v rozpore s požiadavkou dostatočného časového predstihu bola „legisvakančná lehota“ určená na sobotu 30. mája a nedeľu 31. mája. Je absurdné predstierať, že požiadavka dostatočného časového predstihu môže byť splnená v situácii, keď v piatok 29. mája (resp. štvrtok 28. mája) údajne sudcovská rada per rollam prerokovala návrh opatrenia č. 9 s tým, že v pondelok 1. júna nadobudlo účinnosť. V takom prípade totiž predmetné pravidlo nemá absolútne žiadny význam a rozvrh práce je možné meniť zo dňa na deň.

13. Odhliadnuc od týchto nedostatkov, ilustrujúcich arbitrárnosť pri úprave rozvrhu práce najvyššieho súdu, za podstatne zásadnejšie vady považuje sťažovateľka najmä absenciu prerokovania návrhu opatrenia č. 9 s predsedom príslušného senátu pred jeho predložením do sudcovskej rady, ako aj absenciu regulárneho prerokovania návrhu opatrenia č. 9 sudcovskou radou.

14. Návrh zmeny rozvrhu práce najvyššieho súdu z 28. mája 2020, o ktorom v ten istý deň hlasovala sudcovská rada, celkom zjavne nemohol byť predsedom kolégia prerokovaný s predsedom príslušného senátu predtým, ako bol predložený sudcovskej rade.

Už tento fakt sám osebe zakladá zjavný rozpor so všeobecnými pravidlami tvorby a úpravy rozvrhu práce najvyššieho súdu.

15. Zároveň je zrejmé, že v piatok 29. mája 2020 (dátum uvádzaný v opatrení č. 9), resp. vo štvrtok 28. mája 2020 (dátum uvádzaný sudcovskou radou) k žiadnemu elektronickému prerokovaniu návrhu zmeny rozvrhu práce sudcovskou radou nedošlo a ani nemohlo dôjsť. Došlo len k elektronickému hlasovaniu o opatrení č. 9, ktorému však žiadne prerokovanie nepredchádzalo, pričom z dokumentov sudcovskej rady vyplýva, že k hlasovaniu došlo už v ten istý deň, ako bolo opatrenie č. 9 vydané (t. j. 28. mája 2020).

16. Zo zápisnice o elektronickom hlasovaní členov sudcovskej rady najvyššieho súdu z 28. mája 2020 vyplýva, že sa sudcovská rada v daný deň uzniesla na uznesení č. 23/2020, podľa ktorého „*Sudcovská rada Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prerokovala návrh predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prerokovanie Opatrenia č. 9, ktorým sa mení Rozvrh práce Najvyššieho súdu SR na rok 2020. Sudcovská rada najvyššieho súdu nemá námietky k návrhu Opatrenia č. 9, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho súdu SR na rok 2020.*“.

17. Samotná zápisnica je však len zápisnicou o elektronickom hlasovaní, ktorému žiadne rokovanie nepredchádzalo. Nie je z nej zrejmé, kto a kedy rokovanie zvolal a viedol, ale ani to, aký program rokovania navrhol. Pritom podľa čl. IV ods. 4 rokovacieho poriadku sudcovskej rady platí, že sa rokovanie zvoláva písomnou pozvánkou doručenou všetkým členom sudcovskej rady najmenej 3 dni (5 dní v prípadoch prerokovania obzvlášť významných materiálov) pred rokovaním sudcovskej rady. V pozvánke sa uvedie navrhovaný program rokovania sudcovskej rady a pripoja sa k nej materiály, ktoré budú prerokované. Je objektívne nemožné, aby o návrhu zmeny rozvrhu práce vydaného 28. mája 2020 sudcovská rada v ten istý deň rokovala v súlade s rokovacím poriadkom. Nerokovala o ňom vôbec. Jej členovia sa elektronickým hlasovaním uzniesli, že nemajú námietky.

18. Rokovací poriadok tiež predpokladá, že každý prerokovaný bod sa otvára prednesom navrhovateľa a vedie sa o ňom rozprava a že návrhy sa predkladajú v lehotách

podľa čl. IV. Naopak, vôbec nepredpokladá, že by sa mohlo hlasovať, či dokonca rokovať formou per rollam. Je to logické, lebo prerokovanie návrhu zmeny tak zásadných pravidiel, aké sú obsahom rozvrhu práce, je v kolektívnom orgáne (na rozdiel od samotného hlasovania) jednoducho pojmovovo nespôsobilé byť predmetom per rollam. Táto forma je z povahy veci dostupná pre hlasovanie a nepoužiteľná pre „prerokovanie“. Tomuto záveru zodpovedá aj znenie rokovacieho poriadku sudcovskej rady, ktorý celkom jednoznačne rozlišuje medzi inštitútom rokovania a inštitútom hlasovania.

19. Odhliadnuc od zjavného rozporu uznesenia sudcovskej rady s jej vlastným rokovacím poriadkom platí, že ak by mal byť ústavne konformný postup, v rámci ktorého sa v ten istý deň návrh zmeny rozvrhu práce vydá, prerokuje medzi predsedom kolégia a predsedom senátu, predloží sudcovskej rade a v nej hneď aj elektronicky „prerokuje“, potom žiadne pravidlo ustanovené pre vykonávanie zmien v rozvrhu práce zákonom o súdoch, vyhláškou a dokonca aj samotným rozvrhom práce nemá žiadny význam. V takom prípade spôsob, akým sa na najvyššom súde určuje zákonný sudca, podlieha jedinému pravidlu: môže sa všetko a nemusí sa nič.

20. Ak by aj ústavný súd dospel k záveru, že návrh zmeny rozvrhu práce v podobe opatrenia č. 9 bol prerokovaný aj medzi predsedom kolégia a predsedom senátu a v lehote najmenej 5 dní vopred predložený na rokovanie sudcovskej rady, ktorá ho per rollam nielen odhlasovala, ale o ňom predpísaným spôsobom aj rokovala, alebo aspoň k záveru, že ak sa to aj nestalo, nie je to dôležité, základná námietka sťažovateľky sa opiera priamo o ústavnú judikatúru a týka sa samotnej podstaty vzťahu medzi ústavou, zákonom a rozvrhom práce.

21. Táto námietka vychádza z absencie prípustného dôvodu zmeny vykonanej v rozvrhu práce opatrením č. 9. Zastavenie nápadu väzobných vecí do senátu IT jednoducho nemá žiadnu oporu v zákone.

22. V zmysle ústavnej judikatúry platí, že k porušeniu práva na zákonného sudcu dôjde nielen v prípade, ak bola vec pridelená v rozpore s rozvrhom práce, ale aj v prípade, ak bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce, ktorý ale nebol schválený alebo upravený v súlade so zákonom.

23. Zákon v procese tvorby, úpravy a aplikácie rozvrhu práce zakazuje svojvôľu. Akákoľvek svojvôľa (napr. absencia niektorého z taxatívnych dôvodov zmeny podľa § 50 ods. 2 zákona o súdoch) predstavuje rozpor so zákonom. Rozpor rozvrhu práce so zákonom je v kontexte práva na zákonného sudcu rozporom s ústavou, čo výslovne a priamo potvrdzuje aj ústavná judikatúra.

24. V danom prípade preto ide o právne jednoduchú vec. Rozvrh práce bol opatrením č. 9 upravený v rozpore so zákonom. Tento rozpor je zjavný a je daný porušením základných procesných požiadaviek kladených na zmenu rozvrhu práce, no predovšetkým absenciou niektorého zo zákonom predpokladaných dôvodov, pričom v konečnom dôsledku predstavuje porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 v spojení s čl. 5 dohovoru.

25. V širšom rámci možno povedať, že medzi opatrením, ktoré päťčlennú množinu senátov redukovalo na štvorčlennú, a opatrením, ktoré by ju redukovalo na trojčlennú alebo dvojčlennú množinu, či dokonca len na jediný senát, nie je žiadny kvalitatívny rozdiel. Rozdiel je výlučne v rozsahu redukcie, nie v jej povahe a účinkoch. Ak by totiž bolo možné ústavne aprobovať nezákonné zastavenie nápadu jednému senátu, potom neexistuje dôvod, pre ktorý by nebolo možné urobiť to isté ďalšiemu či ďalším senátom a rozvrh práce tým z ústavne relevantného pravidla premeniť na nezáväzný, orientačný odhad a právo na zákonného sudcu kompletne vyprázdniť.

26. Sťažovateľka považuje za nepochybné, že takýto postup priamo odporuje relevantnej judikatúre ESLP a že v prípade posúdenia jej veci by ESLP musel konštatovať porušenie jej práva na zákonného sudcu. Postup, ktorý predchádzal prideleniu jej sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu, zakladá bezprostrednú potrebu ústavnej nápravy. Sťažovateľka nenachádza žiadny právne významný dôvod, pre ktorý by jej mala byť odopretá vnútroštátna ústavná ochrana jej práv na úrovni, na akej ju ústava a dohovor priznávajú každému.

27. Je pozoruhodné, že len niekoľko dní po rozhodnutí najvyššieho súdu opatrením č. 14 bol rozvrh práce upravený tak, že sa pôvodne vylúčený senát opätovne zaradil do prideľovania nápadu (jeho vylúčenie bolo zrušené).

28. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky nebyť odňatá zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. augusta 2020, sp. zn. 5 Tost/37/2020 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa zo dňa 24. augusta 2020, sp. zn. 5 Tost/37/2020 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia, na účet jej právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

29. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

30. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

31. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

32. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

33. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

34. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

35. Jadrom (a zároveň jediným argumentom) ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého došlo k porušeniu jej práva na zákonného sudcu, keďže najvyšší súd v opravnom konaní (pri rozhodovaní o ďalšom trvaní jej väzby) nebol správne

obsadený. O veci síce rozhodoval senát ustálený náhodným výberom postupom podľa platného rozvrhu práce, avšak samotný rozvrh práce (a to konkrétne jeho dodatok prijatý opatrením č. 9 z 28. mája 2020, ktorým jednému z piatich do úvahy prichádzajúcich senátov bol dočasne pozastavený nápad väzobných vecí) bol z viacerých formálnych, ale najmä vecných dôvodov v rozpore so zákonom a ústavou. To podľa názoru sťažovateľky znamená, že množina senátov, z ktorých sa mal náhodný výber zákonných sudcov (zákonného senátu) uskutočniť, sa protiústavne a protizákonne redukovala o jeden senát (na náhodný výber teda zostali namiesto piatich senátov iba štyri senáty). Táto skutočnosť v konečnom dôsledku znamená, že zákonní sudcovia neboli ustálení ústavne a zákonne konformným spôsobom.

36. Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako rozhodujúca tá skutočnosť, že sťažovateľka (resp. jej obhajca) v čase, keď o jej riadnom opravnom prostriedku (sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. 5 Tp 2/2020 z 5. augusta 2020) mal rozhodovať najvyšší súd, musela, resp. mala vedieť o existencii opatrenia č. 9 z 28. mája 2020, keďže toto (rovnako ako samotný rozvrh práce najvyššieho súdu, zmeny ktorého sa opatrenie č. 9 týkalo) bolo zverejnené na internetovej stránke najvyššieho súdu. Sťažovateľka teda mala, resp. mala mať už pred rozhodovaním najvyššieho súdu (ku ktorému došlo 24. augusta 2020) vedomosť o skutočnosti, ktorá podľa jej názoru zakladá dôvody protiústavného a protizákonného ustálenia zákonných sudcov (zákonného senátu) najvyššieho súdu majúcich konať a rozhodnúť o jej riadnom opravnom prostriedku. Z povahy argumentácie sťažovateľky vyplýva, že vôbec nemusela vedieť, ktorý senát, resp. v akom zložení bude v jej veci v opravnom konaní rozhodovať, pretože pri postupe vyplývajúcom z opatrenia č. 9 sa v zmysle jej argumentácie zákonní sudcovia ústavne a zákonne konformným spôsobom vybrať vôbec nedali.

37. Ak bola sťažovateľka za uvedeného stavu presvedčená o tom, že v jej veci nekonajú na najvyššom súde zákonní sudcovia (zákonný senát), mohla a mala túto námietku v konaní ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu uplatniť, k čomu však zrejme nedošlo (sťažovateľka netvrdí a nedokladá, že by takúto námietku na najvyššom súde uplatnila). Mohla tak postupovať vo forme námietky zaujatosti členov konajúceho senátu s tým, že sa títo navonok z objektívneho hľadiska nejavia ako nezaujatí, keďže v prejednávanej veci nie sú kompetentní rozhodovať.

38. Vzhľadom na ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku (pozri bod 34) v prípade takých sudcov (členov senátu), ktorých nemožno považovať za zákonných sudcov, možno spochybnit' ich nezaujatosť pre pomer k prejednávanej veci. Na základe argumentu a contrario možno totiž dospieť k výkladovému záveru, podľa ktorého nezaujatosť sudcu spochybňuje nielen jeho pomer k veci, ale aj absencia zákonom predpísaného pomeru (vzťahu) k prejednávanej veci.

39. Možno konštatovať, že sťažovateľka nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd, čo zakladá neprípustnosť podanej ústavnej sťažnosti. K tomu treba dodať, že sťažovateľka ani len netvrdí (tým menej preukazuje), že zákonom priznaný právny prostriedok ochrany jej označených práv nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Práve preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

40. Napokon ústavný súd poukazuje na čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1, pričom právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

41. Z citovaných ustanovení ústavy vyplýva, že všeobecné súdy nie sú viazané takými právnymi predpismi, ktoré nie sú všeobecne záväzné (napr. internými právnymi predpismi vydanými na základe zákonného zmocnenia, avšak nepublikovanými v Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Všeobecné súdy majú právo ústavnosť a zákonnosť právnych predpisov, ktoré nie sú všeobecne záväzné, samostatne preskúmať a v prípade záveru o ich neústavnosti, resp. nezákonnosti aplikovať priamo ústavu, resp. zákon (teda neprihliadnuť na takýto všeobecne nezáväzný právny predpis).

42. Z úvah uvedených v bode 40 a 41 vyplýva, že ak by bola sťažovateľka námietku nesprávneho zloženia senátu najvyššieho súdu uplatnila, najvyšší súd by mal oprávnenie takúto námietku vecne skúmať (teda napr. dospieť aj k záveru zhodnému s názorom sťažovateľky, podľa ktorého opatrenie č. 9 bolo v rozpore s ústavou a so zákonom).

43. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu